

Canada deel 9A

We hebben in tegenstelling tot Toronto niet direct een auto gehuurd. Mady redeneert, vandaag zijn jullie moe, morgen misschien ook nog en daarnaast heb ik een auto.....

We hebben die eerste week ons een paar slagen in de rondte gewerkt in de tuin. Het is begonnen met 'sprietjes trekken' (lees onkruid) en daarna is het een ware veldslag geworden. Behalve het grote grasveld heeft de tuin diverse brede borders met een grote verscheidenheid aan vaste planten. Ik zal jullie niet vermoeien met onze tuinwerkzaamheden, maar Mady roept op een gegeven ogenblik dat ze ons maar voor twee uurtjes per dag heeft ingehuurd!

Op een avond nemen we met Mady en Remco door wat onze plannen zijn. We hebben een hele waslijst aan wensen. Enkele plannen worden onmiddellijk om zeep geholpen. Heeft u enig idee om hoeveel kilometers het gaat? Eh...nou nee....

De eerste en logische keus valt op Vancouver, toch vanaf Mission met de auto zo'n anderhalf tot twee uur rijden. We gaan met de trein! Mady vertelt dat het per auto ondoenlijk is wat het parkeren betreft. Maar hemeltjelijef, in de ochtendspits vertrekt de trein vanaf 7.30 uur een paar keer van Mission naar Vancouver voor het forensenverkeer, om

dat in de avondspits opnieuw te herhalen, maar dan van Vancouver naar Mission. Het is heel makkelijk, vertelt ze. Mission is het begin- en eindstation naar Vancouver en er kan werkelijk niets misgaan, zegt Mady nog bemoedigend mijn sceptisch blik ziende.

We besluiten de trein van 7.30 uur te nemen zodat we alle tijd hebben om in Vancouver te neuzen. Het is voor ons een hard gelag om tijdig op te staan! Mady is in de keuken al vlijtig een lunchpakket voor ons aan het samen stellen en brengt ons naar het station.

Inwendig moet ik vreselijk lachen: pa en ma gaan op stap met een loodzware tas aan etenswaren en een 2 literfles ijsthee.

In de trein zijn er zitplaatsen met of zonder tafel en we hebben alle keus. Het is toch wel gezellig om zo nu en dan een glimp op te vangen van The Fraser River en de vele plaatsjes waar de trein zo nu en dan stopt. Forensen stappen in of uit en voor ieder is er plaats genoeg. Op de terugweg stappen velen massaal weer uit en de trein wordt leger. We ontdekken een houtbewerkingbedrijf aan de oever waar de cederstammen in het water liggen en hele stapels daarvan ook op het terrein zijn opgeslagen. De hele omgeving ziet rood van het zaagsel.

In de grote stationshal van Vancouver zoeken we naar het verkooppunt voor tickets voor de Hip-On-Hop-Off bus. Natuurlijk zoeken we verkeerd en ik sjouw me een beroerte aan het lunchpakket bij het zoeken. Na wat navraag blijkt het verkooppunt te bestaan uit een keurig kantoor, niet ver van het station vandaan. Om niet kort door de bocht te gaan, het valt wel maar niet mee. Bij het zoeken zijn we eerst linksaf geslagen – fout -, daarna weer terug naar beginpunt stationshal, toen rechtdoor – weer fout - en weer terug naar het beginpunt en naar later blijkt, moeten we daarvoor rechtsaf slaan.

Het is me een drukte van belang in de stationshal, waar we even bijkomen van onze zoektocht en ik moet weer zo nodig. Peter is in gesprek met een

Nederlander. Deze is heel alert op Peter toe gestapt omdat ons lunchpakket in een plastic zak zit met Nederlandse reclame. Hij verzorgt uitstapjes in Vancouver, vertelt hij ons en op deze manier verdient hij zijn living. We zijn maar niet ingegaan op zijn vriendelijk (en duur) aanbod met een privé auto. Niets voor ons om met medepassagiers te reizen!

Tegenover het verkooppunt staan enkele dubbeldeks Hip-On-Hop-Off city tour bussen, overdekt en ook zonder dak. Gezien de gure wind nemen we de gesloten bus.

Van het kantoor hebben we een routebeschrijving meegekregen van alle bezienswaardigheden in Vancouver en met de ticket kunnen we in- en uitstappen. In Barcelona kennen ze dit systeem trouwens ook en ooit hebben we met enkele ouders en vrindjes van Patrick zo'n culturele uitstap gemaakt met het 1-sporig sinaasappellijntje vanuit Tarragona. Bij de jongelui viel het plan toen natuurlijk niet in goede aarde, want oh djee, hoezo cultureel gesnuif opdoen? Achteraf zijn ze ons daar toch dankbaar voor geweest dat ze uit hun dagelijks

ritme zijn gehaald en ze niet alleen strandplezier hebben gekend en een enkele stranddisco als dagafsluiting.....

We besluiten aan de hand van de toeristeninfo eerst de oversteek te maken naar Granville Island. We zijn er al heel vroeg en daarnaast is het toeristenseizoen met de bijbehorende activiteiten nog niet begonnen. We lopen daar wat rond en er is eigenlijk nog weinig te zien. Vanwege de snijdende wind duiken we een van de weinige koffieshops die open zijn binnen en bestellen warme chocolademelk met een dot slagroom.

In een keramiekzaak zie ik beeldige blauwe Chinese kommen met chopsticks op een speciale daarvoor gemaakte gleuf op de rand. Net iets voor Mady, bedenk ik (te laat). We duiken een soort overdekte markt in, maar ook dat vind ik niets.

We lopen terug naar de Hip-Hop (even gemakshalve maar zo genoemd), maar blijven toch even

staan op de brug van de haven. Een ekster peuzelt smakelijk een visje op aan de oever en in de haven zijn weinig activiteiten te bespeuren. Het is wel 'ren je rot' wat betreft de Hip-Hop bus. De bus stopt een tel en voordat je het weet rijdt die al verder. De chauffeur is tevens tourleader en somt alle bezienswaardigheden op.

Ik heb er al zoveel van te voren over gehoord en gelezen in Nederland, dat wij zeker het Stanley Park niet mogen overslaan. Het park is min of meer een schiereiland en heel groot. Je moet van goede huize komen om 405 ha te

belopen. Alles is keurig onderhouden en de Rododendrons bloeien in verschillende kleurschakeringen meters hoog. Prachtig aangelegde bloemperken

en gemillimeterde gazons zodat ik het niet waag erop te lopen om de kortste weg te nemen naar een ander pad. De Hip-Hop bus heeft daar verschillende haltes voor het gemak van luie tweevoeters en/of gehandicapten.

Peter schiet de ene foto na de andere en ik zie alleen maar bossen, planten en bomen en nog eens

bossen, planten en bomen. Er is ook een aquarium (Vancouver Aquarium Marine Science Center) en dat wilde ik wel bekijken. De zeehonden en otters zijn een lust voor het oog en we boffen dat ze net de dieren aan het voederen zijn. Verder een mensenhaai die in een oogwenk een enorm stuk vlees opslokt.

Voorlopig ben ik al doodop van de paden op, de lanen in.....

Er is daar ook een restaurant en enkele washroom (hoera).

Op een bankje in het park bekijken we het lunchpakket van onze dochter en we staan versteld. Hoe keurig is het verzorgd met kleurige plastic borden, bijbehorend bestek en bekers. Boterhammetjes in doosjes, fruit, snoep en koekjes en natuurlijk de enorme kan ijs thee. We stappen in de bus en laten ons door het Stanley Park rondrijden. Op een bepaalde plaatsen stappen we toch maar uit, omdat de omgeving wel interessant is. Eigenlijk is er een dag nodig om alle bezienswaardigheden van het park te bezichtigen, maar die tijd hebben we niet.

Wordt vervolgd

Mila